

az Alekszandrov-együttes szegedi fellépése

Régen látott olyan sikert a Szegedi Nemzeti Színház színpada, mint amelyet az Alekszandrov-együttes aratott vasárnap este. A közönség, amely a színházat zsúfolásig megtöltötte, szinte minden számot megújráztott. Már az előzetes érdeklődés is jelezte a nagy sikert, hiszen a színház befogadó képességének többszörösét kitevő jegyigénylés futott be az előadást megelőző hét folyamán. Az előadás megkezdése előtt is akadtak még optimisták, akik a színházbejárat előtt toporogva remélték, hogy valami csoda folytán jegyhez juthatnak. A rendkívüli érdeklődés nem volt indokolatlan. A világhírű együttes, — mely a jövő évben üli meg fennállásának harmincadik évfordulóját —, hangversenyek ezreit adta nemcsak a Szovjetunióban, hanem Franciaországban, Angliában, Németországban, Csehszlovákiában, Lengyelországban, Finnországban és még sok más országban, mindenütt elkápráztatva nemcsak a közönséget, hanem a szakembereket is.

A megalakulás óta eltelt harminc év alatt a tizenkéttagú kis kollektíva hatalmas, több mint kétszáz tagot számláló népi együttesé nőtt. Énekkara, zenekara, tánckara a szegedi közönséget is elragadtatta.

A kéirészes műsor az énekkari számokra épült. Az első részben egy, a második részben két táncszámot mutatott be az együttes. A hatalmas, elsőprő hangerejű és hihetetlenül sokszínű énekkar számai feledhetetlenek. Nemcsak az orosz népi feldolgozások előadása volt lenyűgöző hatású. Az énekkar operakörösök, magyar körös-művek és népdalfeldolgozások előadásában is rendkívülit nyújtott. Sosem lehet elfelejteni Kodály Hány-toborzójának hibátlan, életlőt áradó előadását; sem a kórust, sem a kiváló szolista, Konsztantyin Geraszimov, az OSZFSZK érdemes művészeinek szólóját. Eppen így sokáig emléünkben marad az „Elindultam szép hazámból” kezdetű magyar népdalfeldolgozás. A rendkívül egyszerű, finom, szinte áhítatosan megható feldolgozás Leonyid Sac szovjet zeneszerző munkája. A szolista a kiváló hangú énekes, Alekszej Szergejev magyarul, teljes művészi hitelességgel énekelte, aki kiválót nyújtott Szerov: „Ördögi erő” című operája Jerjomkariájának bemutatásával is.

Egymást váltották a szolisták az énekkar előtt. Jevgenyij Beljajev Mokrouszov: „Te mindig jó vagy, kedvesem” című dalát, s a mi énekkaraink műsorában is kedvelt „Kalinka”-t énekelte. Nyikolaj Abramov a „Csengettyű”-nek: Vsevolod Pucskov érdemes művész, Verdi Trubadúr című operájából Manrico áriáját és Rimszkij-Korszakov „Májusi éj” című operája bírócsüfölgőjének bemutatásával szerepelt sikerrel. Valerij Gorlanov, a Lett SZSZK érdemes művésze magyar dalt, „Még azt mondják, nem merek” kezdetű dalt mutatta be a zenekar és az énekkar kíséretével. Ivan Szavcsuk és Ivan Bukrejev kettősöket énekeltek.

Az újságíró zavarban van, mikor a beszámolóját írja. Jelzőket keres, de nem talál. A szolistákat is, az énekkart is, — mely az „Amur hullá-

mai” című régi orosz kerin-gőt, mint egy együtt szórakozó társaság, karmester nélkül énekelte, hibátlan pontossággal és színességgel — a közönség meg-megújuló taps-sal kényszerítette újrázásra. Minden jelzőnél többet mond ez a tény, a maga egyszerű-ségében is.

Az első rész befejező számaként a tánckar Pavel Virszkij koreográfusnak Borisz Alekszandrov zenéjére komponált Orosz katonave-télkedőjét mutatta be, a mű-sor második részében a „Ki-menő” — katonatánc és a „Kozák tánc” című kompozí-ciót. A szinte akrobatikus ügyességgel a legbonyolul-tabb formákat is könnyed pontossággal bemutatott tán-cokat a közönség óriási vas-tapssal újrátartta meg.

Sajátságos stílusú művészi kollektíva az Alekszandrov-együttes. Más, mint a Pjat-nyickij, más, mint a Mojsze-jev együttesek. Bizonyos mértékig — különösen a tánckarra illik ez —, egyesíti magában a két együttes tu-lajdonságait: a népi egysze-rűséget és a magas színvona-lú, a baletthez vagy akroba-tikához közeledő táncstílust.

A zenekar a hagyományos orosz népi zenekarok hang-szeréből összeválogatva is képes szimfonikus hatást kelteni. Az énekkar — utol-érhetetlen! Hangszingazdag-

Hétfőn a várossal ismerkedtek az együttes tagjai

Hétfőn kora délelőtt kedves meglepetésben volt része az Alekszandrov együttesnek. A Hungária-szállóban szegedi dolgozók újabb küldöttségei keresték fel őket, hogy sokáig emlékeztessék, forró siker-est emlékeként ajándékokat nyújtsanak át nekik. A Szegedi Cipőgyár küldöttei új tavaszi modelljeikből hoztak ajándékba, az Újszegedi Ken-der-Lenszövé egy táncospárt ábrázoló herendi szobrot hoz-tott, és hasonló szép ajándé-kokkal kedveskedtek a Textil-művek, a Szegedi Kender-fonó, a Ruhagyár és a Juta-árugyár küldöttei is.

Az együttes nevében Borisz Alekszandrov köszönte meg a szeretet megnyilvánulásait, és közölte, hogy az ajándéko-kat az együttes múzeumában őrzik majd meg.

A hétfői nap jó részét vá-rosnézésessel töltötték az együt-tes tagjai, s főként a város művészeti nevezetességei iránt érdeklődtek. Még a Fo-

Ritka aranyle't

Az artyemovszki 46. sz. aranybányában Giljazov és Sin-kovics bányászok 12 406 gramm aranyrögöt találtak. Az aranyrög forrását tekintve 200 millimé-ter átmérőjű és 30–40 millimé-ter vastag korongra emlékeztet.

Az artyemovszki bányában nem most találnak először nagy aranyrögöt. 1955-ben 4717 gramm, valamivel előbb pedig 5238 gramm súlyú aranyrög-re bukkantak. A jelenlegi, majd-mind 12,5 kilós lelet mind nagy-ságát, mind pedig minőségét te-kintve ritkaság számba megy.

A két munkás, aki az arany-rögöt találta, nagy jutalmat ka-pott.

ság, dinamika, kiváló ének-tudás és kiváló hanganyag; ezek azok az elemek, ame-lyek az egyszerű eszközökkel dirigáló karmester, Borisz Alekszandrovics Alekszand-rov, az OSZFSZK népművé-sze keze alatt a világ egyik legjobb férfikarává tették az együttes énekkarát. Kiváló karvezetőt ismertünk meg Konsztantyin Petrovics Vi-nogradov érdemes művésze-ben — és zenekari karmes-tert Vlagyimir Alekszand-rovics Alekszandrov érdemes művészen is.

A forró hangulatú, ritkán látott sikerű műsor után rövid ünnepség keretében Somogyi Aladár, a MEZŐEK párt-intézőbizottságának el-nöke a város dolgozóinak ajándékát, — díszes „bőség-kosarat” — adott át a kiváló együttesnek. A közvetlen-hangú, rövid köszöntőbeszéd-re B. A. Alekszandrov, az együttes vezetője válaszolt:

— Boldogok vagyunk, ha fellépésünk néhány kellemes órát szerzett önöknek, és ez-zel is hozzájárulhattunk a magyar és a szovjet nép kö-zös barátság erősödéséhez — mondotta a többi között.

A rövid ünnepség után a közönség percekig éltette a két nép testvéri barátságát, majd a dübörgő vastaps alatt lassan leereszkedett a füg-göny.

gadalmai templom tornyának meredek lépcsőit is megmász-ták, hogy gyönyörködhesse-nek a tetszésüket megnyert Szegedben és környékében. A templom világhírű orgoná-ján tiszteletükre rövid hang-versenyt adott Lányfalusi Vil-mos, másodéves teológus. Bach D-moll toccataját, Du-bois és Boelman toccataját játszotta.

Az együttes tagjai ma este Hódmezővásárhelyen szerepe-lnek, és szerdán utaznak Kecskemétre.

Megindult a munka a III. kerületi Hazafias Népfrent Bizottságnál

Az újjászervezésről, a mezőgazdasági munkákról és az ifjúság neveléséről tárgyalt a bizottság

Az októberi és az azt követő események után kerületünk népfrent-bizottságának tagjai közül

ismét összejöttek megbeszélésre mindazok, akik érzik, hogy továbbra is ott o helyük a kerület lakossága kö-zött.

s munkálkodni akarnak a kerü-let érdekeiért, a felemelkedésért a lakossággal együtt.

Sokan kiváltak a népfrent-bizottság munkájából kerü-le-tünkben is különböző okok mi-att, de azok, akik itt maradtak — így a megjelent 17 dolgozó is —, biztostfeket nyújtának ar-ra, hogy a kerületi tanács mun-káját minden vonatkozásban tá-mogatni fogják.

A mostani megbeszélésünkön, miután kiegészítettük az elnök-séget,

a kerületi tanácstól kapott fel-adatokat és az iskoláknak nyújtandó segítséget beszéltük meg.

Az a tény, hogy a kerületi ta-nács végrehajtó bizottságával

Feljegyzések

a szegedi ellepforradalom napjaiból

VI.

Megint körülállták a Kossuth-szobrot és fogadkoztak, hogy egyek a pestiekkal, hogy teljes szolidaritást vállalnak velük. Már éjjelre ballagott az óramutató, s még egyáltalán nem akart oszlani a diáksereg. Az embernek olyan érzése támadt, hogy visszajött megint az a szemforgató és kép-mutató Horthy-korszak, amikor nemzeti nagyjaink emlékművét úgy körülfozták a hivatalos, csinadrattás „ünneplők”, hogy az egyszerű munkásemberek a közelébe se tudtak jutni. Mintha ezen az estén is megismétlődött volna Kossuth Lajos szemérmetlen kisajátítása azok ellen, akiknek soha semmi közük nem volt a dicső 48-as szabadságharcchoz, és lánglelkű vezetőjét is csak azért „tisztelték”, mert a magyar nép kényszerítette őket erre.

Már az is gyanakvást ébresztett sok tisz-tességes emberben, hogy annyiszor ismétel-tették a fiúkkal Petőfi Talpra magyar-ját, pedig tudott dolog, hogy az urak legszíve-sebben a nyakát tekinték volna a költő-óriásnak, aki úgy nyilatkozott róluk: vas-villára velük, aztán szemétre... Ebben a helyzetben is valami hasonlót kellett vol-na csinálni a lélekmergező, hamis prófé-tákkal, egyelőre azonban ilyesmiről szó sem lehetett. Nem lehetett, hiszen galádul belopták magukat a jóhiszemű, a Him-nuszt tiszta szívvel éneklő fiatalság szívé-be, s szinte kéjelegtek a népszerűség dics-fényében.

Hej, ha olyan harcos-lelkes és egységes lett volna a párttagság, mint a felszabadu-lás utáni esztendőkből! Bizony úgy elkot-ródtak volna a térről a Vég Joachim-féle politikai kalandorok, mint a cincogó ege-rek, mikor macskát látnak.

Ejféltájon tisztult meg a Kossuth-szobor környéke. Az egyetemisták nagy része né-mileg megnyugodva ment aludni. Egy ki-sebb csoport arról beszélgetett hazafelé menet:

— Mi megtettük a magunkét, ahogy ki-vánták: felvonultunk, tüntettünk, lármáz-tunk.

Az uszítók kara szintén eltűnt és a fe-kete éjszaka nyomasztó csendje vette át a város feletti uralmat. Az utcai lámpák felett olyan sötét volt az ég, mint az el-adott lelkiismeret és a becületlen, haladó-érzelmi emberek nyugtalanul, rosszat sejt-ve várták, milyen holnap virrad rájuk.

Pesten a Rádiót ostromló — többnyire közönséges bűnözőkből és fémljelzett fa-sisztákból verbuválódott — csőcselék ek-kor már megölt egynéhány jó elvtársat. Ez a hír azonban visszájára fordítva és csak reggelre érkezett Szegedre. Még alig nyi-totta ki szemét a nap, egy-két álmofutó berontott a diákokthonokba és azzal kez-de kaszabolni, heccelni, öldölni az egyéb-ként is mindenre reagáló érzékeny lelke-ket:

1957-nek, a takarékos-ság évé-nek kell lennie.

Ha a tanács munkatársai és a népfrent-bizottság tagjai kiszé-lesztik kapcsolatukat a lakossá-gal, akkor halad majd ez a szép társadalmi munka is.

Sok a feladatunk, mert har-cot kell indítanunk kerü-le-tünk tisztaságáért, a mező-gaz-dasági feladatok elvégzésének biztosításáért, az iskolák jó ta-nulmányi eredményéért, elért eredményeink megvédéséért is.

Mindezt csak együttes jó mun-kával, közös akarattal tudjuk megvalósítani.

Bizunk abban, hogy országos központunk munkájának erő-teljes fellendülése és városi bi-zottságunk aktívabb munkája révén új, meg új megbízásokat kapunk. De bizunk abban is, hogy a legközelebbi ilyen meg-beszélésünkön ott lesznek már azok a munkatársaink is, akik most még távol tartották magu-kat a megbeszélésünkől, a kö-zös munkától. Szeretettel várjuk őket.

Sziládi Sándor

— Ezeket lóttek agyon a pesti békés tüntetők közül az ávosok és az oroszok.

S az egyetemi hallgatók — akikről azt hitte mindenki, hogy a fejüket különösen gondolkodásra használják — szóról szóra bevették ezt a tendenciózus maszlagot. Az egyik égre emelt ököllel bosszúért kiálto-zott; a másik siratni kezdte a fegyveres banditákat, akikről azt magyarázták be nekik, hogy hősi halottak; a harmadik azonnali cselekvésre szólított fel minden-kit; a negyedik hisztériázott, az ötödik...

A szétugrott hangyaboly semmi ahhoz képest, ami ezen a reggelen végbement a szegedi egyetemeken.

Nyolc óra felé már a korzón sétált szinte valamennyi egyetemi hallgató. Az arcokon belső keserűség tükröződött, a gomblyu-kakba gyászszalagos kokárda volt tűzve. Egyik-másile épületre már kitűzték a fe-kete lobogót, mint a nemzethalál íjesztő szimbólumát. A Kossuth-rádió a Parasztbecsület szimfonikus intermezzóját és a Hazám, hazám-at játszotta, felváltva egy-egy idegesítő indulóval, majd recse-gett, ropogott, akadozott, véres események-ről, ellenforradalmi bandák garázdálkodá-sairól mondott kusza híreket. Optimizmus-ra — kétségtelen — valóban nem volt sem-mi ok.

A Délmagyarország szerkesztőségében úgy fél kilenc körül megszólalt a telefon:

— Kérem, ez gyalázat! — recsegte egy erőszakos hang. — Reggel óta mennek az orosz tankok itt a Kossuth Lajos sugárúton Pest felé, majd leszakad alattuk a föld. Miért jönnek ezek...? Miért? Válaszolja-nak önk... Hol itt a függetlenség...?

— Ki beszél? — kérdezte az újságíró.

— Mindegy az kérem. Egy igaz magyar a sok közül...

Hej, de sokan hengegtek már akkor „igaz magyarságukkal”, akiktől, ha meg-kérdezték volna, hogy mit tettek a magyar hazáért és a magyar népért, nem tudták volna megmondani. Mert azzal, hogy vala-ki látványosan mellére tűzi a nemzeti-színű kokárdát, még lehet fasizta tömeg-gyilkos is. Horthy is a háromszínű zászló alatt galoppírozott be annak idején az or-szágba, pedig még beszélni sem tudott magyarul és becületlen magyar munkás-emberek és néptanítók vére patakzott nyo-mában. Már 1919-ben és a második világ-háború idején is bebizonyosodott, hogy a kommunisták a legjobb hazafiak, mert ők küzdöttek minden erejükkel a magyar függetlenségért, az imperialista interven-ció és leigázás ellen. A kommunisták nem-csak a piros-fehér-zöld, hanem a piros zász-lóra is esküsznek, hiszen egyik a magyar nemzet színe, a másik a haladásnak, a né-peket testvéri összefogásának, az emberi jo-gok kivívásának a színe.

(Folytatjuk.)

Nagy István

Sikeresen gyógyítják a vörhenyt Csehszlovákiában

Csehszlovákiában nyolc évvel ezelőtt új módszerrel kezdték gyógyítani a vörhenyt. Az új módszer révén a kórházi kezelést 42 napról 6 napra csökkentették és a betegséggel kapcsolatos komplikációkat egytizedére csökkentették. Az új módszer alkalmazása óta vörhenyes meg-betegedéseknél nem fordult elő haláleset. A kapitalista Csehszlo-vákiában 1937-ben minden vör-henyben megbetegedett millió ember közül 26 személy meg-halt, nem beszélve arról, hogy a betegség után számos szövöd-mény maradt fenn. A csehszlo-vák orvosok gyógykezelését már a népi demokratikus országok-ban is igen nagy sikerrel al-kalmazzák.

EZ AZTÁN PECH!

Fernando Aruzo, aki nem-régiben Montevideóban egy hajón elbűjt, hogy potya-utasként az Egyesült Alla-mokba jusson, méltán beszél-het pechről. Amikor úgy gondolta, hogy már az Egye-sült Államok partjai felé kö-zelednek, előmerészkedett búvárhelyéről. Legnagyobb megdöbbenesére azonban arról értesült, hogy röviden a déli sarkvidékre érnek. A ható egy expedíció szolgál-tatában áll.

1848 zászlaját ma az emeli magasra, aki a szocializmusért harcol!

1848 nyomdokán ma az jár, aki az imperializmus ellen küzd!